

държанъ на вѣже цѣла седмица, или, като е тримерилъ цѣлата чиста седмица, сега, на Тодоровъ-денъ, отговѣва; сѣкашъ, всичкото му назначение, всичкиятъ му идеалъ бѣше: „Живѣе за да яде“ — Имаше и такива егоисти гастрономи, които, еднажъ наведени надъ ястието, по-нататъкъ и не искаха да знаятъ и чуватъ туй, що ставаше наоколо.

Само двама-троица близу до стареца, го погледнаха небръжно и пакъ се сериозно наведоха и залапаха по-бързо, да наваксатъ нѣколкото изгубени минути, или да утолятъ по-скоро мъчителния гладъ

Единъ слуга присрѣщна стареца. И двамата нѣщо се обясняваха бързо.

Отъ срѣщната маса едно лице хвърли залъкъ хлѣбъ, та удари приятеля си и пакъ се сниси надъ ченията, да не бѣде видѣно. Залъкътъ удари дѣда Генка по шапката и падна въ краката му. Той го видѣ, видѣ и лицето, що го хвърли, пакъ зе хлѣба, отри му праха, цѣлуна го набожно и стисна въ ръка — възмутенъ, поблѣднѣлъ отъ ядъ и готовъ да заплаче:

— Синко, — изкрѣщѣ старецътъ — туй, дѣто вършите, е грѣхота и срамота! . . . Грозно, страшно нѣщо: съ хлѣбъ да се биете! . . . И туй досега не бѣхъ видѣлъ! . . . Господъ ще пусне грѣмъ, да ни устрѣли, съ горещи камъни ще ни смаже, задѣто правите тъй. Вий по-голѣми ли сте отъ хлѣба, отъ Бога?! . . . Отъ тоя хлѣбъ и комка се прави! Турцитѣ — такива-онакива, ама щомъ нѣкой, какъвто и голѣмецъ да е, видѣше троха на пѣтя, я земѣше съ почитане и я туряше на страна да се не тѣпче. Наяли сте се много, забравили сте сиромашията. Знаете ли колко мѣки полагатъ бацитѣ, майкитѣ или роднитѣ на повечето отъ васъ, по-жежкото слънце, по дѣждъ, по . . . за тоя залъкъ хлѣбъ?! . . . Знаете ли, че имате родители, роднини, братя християни най-послѣ, — петимни за кора хлѣбъ, пакъ не такъвъ сладъкъ и бѣлъ като семидъ, ами чернъ като вѣгленъ и коравъ като кокалъ и горчивъ!

Отъ околнитѣ маси се издигнаха нѣколко глави съ опулени очи, спогледаха се и се засмѣха. Възнегодувалиятъ гостилничаръ, съ кисела физиономия, се из-